

Dzień Białej Laski

15 października

Obchody Dnia Białej Laski zapoczątkowano w 1964 roku, w Stanach Zjednoczonych. Święto to stopniowo upowszechniało się na całym świecie, w tym również w Polsce.

Biała laska pełni dwie podstawowe funkcje –

1. pomaga osobom niewidomym w samodzielnym poruszaniu się
2. sygnalizuje osobom widzącym, że osoba z białą laską jest niewidoma.

Biała laska służy osobom niewidomym jako pomoc do samodzielnego i bezpiecznego poruszania się.

- informuje niewidomego o przeszkodach znajdujących się na drodze,
- pomaga omijać przeszkody,
- umożliwia odnalezienie ważnych punktów orientacyjnych na trasie, np. chodnik, przystanek, skrzyżowanie,
- umożliwia wykrycie nierówności terenu, np. schody, krawężnik, pochyłości,
- informuje o rodzaju podłoża, np. parkiet, dywan, płytki, piasek, asfalt,
- ułatwia uzyskanie pomocy od osób widzących.

Dotykając laską podłoża i obiektów znajdujących się w otoczeniu, niewidomy rozpoznaje drogę, lokalizuje drzwi, schody, krawężniki i przejścia dla pieszych oraz trafia do miejsc, do których zmierza.

Biała laska jest uniwersalnym znakiem rozpoznawczym informującym, że osoba poruszająca się z białą laską jest niewidoma lub niedowidząca.

Laska używana przez osoby niewidome jest łatwo rozpoznawalna ze względu na swój kolor i kształt.

Biały kolor wymyślono w latach 30. XX wieku w Anglii i Francji, bo taki kolor laski zwraca na siebie uwagę i pozwala uniknąć różnych niebezpieczeństw na drodze.

Długą i lekką laskę skonstruowano po drugiej wojnie światowej w Stanach Zjednoczonych.

Dla poprawy widoczności białej laski o zmierzchu, laska pokryta jest białą farbą odblaskową, a dodatkowo na lasce nakleja się czerwone fluorescencyjne paski. Cechy te zwiększają bezpieczeństwo osób niewidomych wieczorem, w świetle lamp i reflektorów.

Poruszanie się z białą laską w budynkach i po mieści wymaga długiej nauki i należy rozpocząć ją jak najwcześniej. Dlatego też, zajęciami z orientacji przestrzennej i samodzielnego poruszania się obejmuje się dzieci niewidome już w przedszkolach i szkołach.

Źródło: The Lantern. Spring 1997. Perkins School for the Blind.

Osoby niewidome poruszają się także z psem przewodnikiem.

Pies przewodnik umożliwia niewidomemu szybkie i bezpieczne poruszanie się w ruchu ulicznym. Prowadzi swojego pana/panią i wykonuje takie polecenia, jak: „naprzód”, „prowadź prosto”, „w lewo”, „w prawo”, „szukaj przejścia”, „szukaj drzwi” itp.

Potrafi bezpiecznie prowadzić osobę niewidomą po chodniku, omijać przeszkody, zatrzymywać się przy krawężnikach, przeprowadzać przez przejścia dla pieszych, wsiadać i wysiadać z pojazdów komunikacji miejskiej, prowadzić po schodach, lokalizować drzwi do budynków i wejścia do posesji.

Źródło: psy-pies.com/arttykul/pies-towarzyszacy,

Jak zachować się, gdy spotkamy osobę niewidomą?

Jeśli chcemy pomóc osobie niewidomej, przede wszystkim
najpierw trzeba zapytać, czy potrzebuje pomocy.

Jest to elementarna zasada - jeśli odpowie twierdząco, wówczas pomagamy. Jeśli podziękuje, należy pożegnać się i odejść, by nie przeszkadzać niewidomemu.

Samodzielne poruszanie się z białą laską wymaga ogromnego skupienia i wysokiej koncentracji. Rozmowa z innymi przechodniami wybija niewidomego z rytmu i przerywa jego trasę. Po takiej przypadkowej rozmowie, osoba niewidoma musi ponownie powrócić do stanu skupienia sprzed rozmowy, by móc dalej kontynuować drogę.

Ludzie widzący mogą pomóc niewidomemu w różnych trudnych sytuacjach, np. :

- ustąpić drogi na chodniku,
- pomóc przejść przez ulicę,
- udzielić informacji, np. jaki tramwaj/ autobus nadjeżdża,
- udzielić pierwszeństwa przy wejściu do budynku, tramwaju, autobusu, pociągu,
- ustąpić miejsca w tramwaju, autobusie, pociągu,
- pomóc dojść do wskazanego miejsca, jeśli o to poprosi.

Kierowca, który zobaczy na ulicy osobę z białą laską, powinien zatrzymać się i poczekać, aż niewidomy przejdzie bezpiecznie na drugą stronę ulicy.

